

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 17Csp/9/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117201874
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mgr. Miriam Plavčáková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2020:1117201874.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v právnej veci žalobcu: dňa N. W., N. XX.XX.XXXX, A. M. X. XXX, zastúpený: Mgr. Jakub Malý, advokát, Advokátska kancelária DETVAI LUDIK MALÝ UDVAROS, so sídlom Cukrová 14, Bratislava, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3/A, Bratislava, IČO: 42 185 190 o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.806,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 3.806,40 € od 01.02.2017 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa miery úspechu vo výške 23,46 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou tunajšiemu súdu dňa 01.02.2017, sa žalobca od žalovaného domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 6.165,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6.165,92 € od 01.02.2017 do zaplatenia.

2. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca so žalovaným dňa 18.10.2006 uzatvorili Zmluvu o úvere (ďalej len "Zmluva"), predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi pôžičku vo výške 724,96 € (ďalej len "Pôžička") a taktiež záväzok žalobcu vrátiť Pôžičku žalovanému v 7 pravidelných mesačných splátkach vo výške 103,57 €, počnúc 21.11.2006. Žalobca Pôžičku nesplácal, preto žalovaný podal návrh na zaplatenie sumy Pôžičky spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy Pôžičky od 26.12.2006 do zaplatenia a náhrady trov konania vo výške 215,69 € na Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. (ďalej len "SRS"), ktorý rozsudkom sp.zn. SR 3383/07 zo dňa 05.06.2007 návrh žalovaného potvrdil. Návrh na vykonanie exekúcie žalovaný podal na Exekútorový úrad súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, pričom táto bola vedená pod sp.zn. EX 3176/07 (ďalej len "Exekúcia"). Okresný súd Galanta vo veci exekúcie žalovaného ako oprávneného proti žalobcovi ako povinnému uznesením zo dňa 19.07.2012, č.k. 12Er/917/2007-14 exekúciu zastavil a náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal, pričom toto rozhodnutie odôvodnil tým, že preskúmaním Zmluvy a Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len "VPPÚ") predstavujúceho Pôžičku zistil, že v týchto je obsiahnutá neprijateľná zmluvná podmienka, konkrétne rozhodcovská doložka a taktiež, že zo Zmluvy vyplýva, že sa jedná o spotrebiteľský úver. Súd taktiež skonštatoval, že je zrejmé, že Zmluva bola vopred pripravená žalovaným pre veľký počet spotrebiteľov, a preto žalobca nemohol ovplyvniť

obsah Zmluvy. Dňa 25.11.2016 podal žalobca na Okresný súd Malacky žalobu o určenie neplatnosti Zmluvy. Exekúcia bola vykonaná zrážkami zo mzdy žalobcu v celkovej výške 6.890,88 €, konkrétne za:

- december 2013 vo výške 209,41 €,
- január 2014 vo výške 387,30 €,
- február 2014 vo výške 332,20 €,
- marec 2014 vo výške 215,44 €,
- apríl 2014 vo výške 232,21 €,
- máj 2014 vo výške 502,12 €,
- jún 2014 vo výške 297,50 €,
- júl 2014 vo výške 298,61 €,
- august 2014 vo výške 381,83 €,
- september 2014 vo výške 271,29 €,
- október 2014 vo výške 272,91 €,
- november 2014 vo výške 578,56 €,
- december 2014 vo výške 380,50 €,
- január 2015 vo výške 237,26 €,
- február 2015 vo výške 6,75 €,
- marec 2015 vo výške 300,55 €,
- apríl 2015 vo výške 235,86 €,
- máj 2015 vo výške 635,86 €,
- jún 2015 vo výške 365,07 €,
- júl 2015 vo výške 454,52 €,
- august 2015 vo výške 295,71 €.

Žalobca teda žalovanému uhradil sumu v celkovej výške 6.890,88 €, pričom Pôžička predstavovala sumu vo výške 724,96 €. Žalovaný sa teda bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu o sumu 6.165,92 €.

3. Na preukázanie svojich tvrdení predložil:

- Zmluva o úvere zo dňa 18.10.2006 (č.l. 8)
- Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (č.l. 9)
- Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 3383/07 zo dňa 05.06.2007 (č.l. 10-11)
- Uznesenie Okresného súdu Galanta, č.k. 12Er/917/2007-14, zo dňa 19.07.2012 (č.l. 12-16)
- Uznesenie Krajského súdu v Trnave, č.k. 24CoE/313/2014-60, zo dňa 16.12.2015 (č.l. 17-28)
- Potvrdenie o vykonaných zrážkach zo mzdy zo dňa 28.12.2016 (č.l. 29)

4. Podaním zo dňa 08.03.2017 sa žalovaný vyjadril k žalobe tak, že nárok žalobcu je premlčaný a navyše každá úhrada bola vykonaná prostredníctvom exekučného konania, v ktorom sa nepripúšťa navrátenie do pôvodného stavu, čo sa považuje za jeden z dôvodov zjavne nedôvodnej žaloby. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca žiada o zaplatenie sumy 6.156,92 €, na účet žalovaného však bola pripísaná iba suma vo výške 5.334,68 €, zvyšnú časť predstavujú trovy exekučného konania a preto je podľa žalovaného nárok žalobcu vo výške 822,24 € nedôvodný. Žalobca podľa žalovaného taktiež nepreukázal naliehavý právny záujem na určení úveru za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej uviedol, že nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, nakoľko Zmluva nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú a preto došlo k plneniu na základe Zmluvy. Žalovaný ma taktiež za to, že nárok žalobcu v rozsahu 3.184,06 € je premlčaný v subjektívnej dvojročnej premlčacej lehote, konkrétne dňa 13.01.2017, pričom žaloba bola na súd podaná až dňa 01.02.2017. Ďalej žalovaný uviedol, že Zmluvu nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nakoľko na základe Zmluvy poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 464,71 €, v súvislosti s čím poukázal na ustanovenie zákona o č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len "ZoSÚ") je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania a taktiež uviedol, že ZoSÚ sa vzťahoval na spotrebiteľské úvery až na základe novelizácie účinnej odo dňa 01.01.2008. Podľa žalovaného je v danom prípade vylúčené použitie iného zákona ako zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len "ObZ"), nakoľko si so žalobcom v Zmluve v zmysle VPPÚ dohodli, že sa ich vzťahy vyplývajúce zo Zmluvy budú spravovať ObZ, a preto by aplikácia iného zákona bola v rozpore s ObZ. Aplikácia právnych predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa je vylúčená, nakoľko v čase uzatvorenia Zmluvy boli podľa kogentného ustanovenia ObZ zmluvy o úvere absolútnym obchodom. Ďalej žalovaný uviedol, že povinnosť uvádzať RPMN relativizuje nesprávne uvedenie vzorca na jeho výpočet v ZoSÚ a okrem toho sa do RPMN nezapočítavali zmluvné sankcie, pričom poplatok dojednaný

v Zmluve nemá povahu poplatku, ktorý je spotrebiteľ povinný zaplatiť v súvislosti s poskytnutím úveru, preto nárok na jeho zaplatenie nie je neuvedením RPMN dotknutý. Žalobca podpisom Zmluvy vyjadril súhlas so zmluvnými podmienkami a taktiež s VPPÚ, konkrétne s bodom 6, podľa ktorého sa v prípade, ak sa stane splatným celý dlh naraz v zmysle bodu 4 VPPÚ, zaväzuje sa dlžník (žalobca) zaplatiť žalovanému úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy. Žalovaný taktiež poukázal na neodstrániteľnú prekážku konania, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej, nakoľko rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu, sp.zn. SR 3383/07, zo dňa 05.06.2007 bolo rozhodnuté o platnosti jednotlivých častí Zmluvy. V závere žalovaný uviedol, že prípadná nesprávnosť predmetného rozsudku je irelevantná a res iudicata (prekážka veci rozhodnutej) naďalej existuje.

5. Na pojednávaní konanom dňa 07.11.2017 žalobca uviedol, že Zmluva je absolútne neplatná pre neprijateľné zmluvné podmienky a taktiež preto, že jej text je nečitateľný, žalobca ho nemal možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť a VPPÚ neboli v Zmluve, neboli s ňou pevne spojené. S prekážkou res iudicata sa žalobca nestotožnil, nakoľko sa jednalo o úplne iné konanie, predmetom ktorého bola iná skutočnosť a zároveň poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15.11.2016, sp.zn. 23CoE/318/2016, podľa ktorého neplatná rozhodcovská doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu, a preto ide o nulitný právny akt a na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu (ďalej len "BO").

Žalovaný doplnil, že podľa neho začala premlčacia lehota plynúť zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec zákonom ustanovenej povinnosti. Podľa žalobcu jeho nárok nie je premlčaný, pretože vzhľadom na nečitateľnosť Zmluvy a nemožnosť žalobcu oboznámiť sa s jej obsahom nemohol žalobca vedieť, v akej výške bude plniť príslušenstvo pohľadávky a taktiež žalobca svoj dlh ani neplnil, takže nemal vedomosť o jeho výške. Žalobca tvrdil, že sa o BO dozvedel až dorúčením uznesenia Krajského súdu v Trnave, ktorý potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie a bolo tu taktiež uvedené, že zmluva je neplatná pre neprijateľné zmluvné podmienky. K trovám exekúcie uviedol, že predstavujú škodu, ktorá žalobcovi vznikla v súvislosti s týmto konaním a následnou exekúciou. Žalovaný s tvrdeniami žalobcu nesúhlasil, pretože žalobca mohol požiadať o informáciu o výške dlhu od žalovaného. Žalovaný poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 01.12.2006, sp.zn. C 361/04, a uviedol, že má za to, že žalobca musí súdu preukázať včasnosť uplatnenia nároku. Žalobca ďalej tvrdil, že žalovanému ešte pred začatím tohto konania zaslal žalovanému listy ohľadom vydania BO.

6. Podaním, doručeným súdu dňa 23.11.2017, doručil žalovaný na výzvu súdu:

- Rozsudok Krajského súdu v Nitre, č.k. 25Co/695/2016-125, zo dňa 14.06.2017 (č.l. 58-66)
- Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 5Co/341/2016-56, zo dňa 17.05.2017 (č.l. 68-78)
- Rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 7C/195/2012-149, zo dňa 30.06.2016 (č.l. 80-86)
- Rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 12C/110/2016-38, zo dňa 18.05.2017 (č.l. 88-95)
- Rozsudok Okresného súdu Levice, č.k. 13C/19/2014-100, zo dňa 11.04.2017 (č.l. 96-106)

7. V podaní zo dňa 10.04.2018 (čl. 116) žalobca zotrval na tom, že Zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nakoľko s poukazom na § 23a zákona č. 634/1992 Zb. ide o zmluvu uzatvorenú podľa ObZ a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ (žalobca) obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnil. Poskytnutý úver spíňa náležitosti spotrebiteľského úveru podľa § 2 písm. a) a písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z.. Podľa žalobcu v prejednávanej veci nie je daná prekážka veci rozhodnutej ako tvrdil žalovaný, nakoľko SRS v konaní rozhodoval o nároku žalovaného voči žalobcovi na zaplatenie sumy 22.080 Sk s príslušenstvom.

8. Na pojednávaní konanom dňa 27.04.2018 (čl. 129) žalovaný doplnil, že obligatórnou súčasťou BO je získanie majetkového prospechu, žalovaný však nezískal majetkový prospech vo výške žalovanej istiny, teda vo výške 6.165,92 €, ale vo výške 4.510,14 €, nakoľko časť uplatneného nároku vo výške 1.655,78 € predstavuje trovy súdneho exekútora. Taktiež opätovne vzniesol námietku premlčania, nakoľko premlčacia lehota podľa žalovaného uplynula dňa 13.01.2017, keďže posledná premlčaná splátka bola uhradená dňa 13.01.2015. Uhradením istiny mal podľa žalovaného žalobca vedomosť o tom, že uhrádza sumy nad rámec istiny, preto mu subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 14.03.2014, preto celková premlčaná suma vrátane istiny predstavuje sumu 3.184,06 €. V súvislosti s premlčaním žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3 Cdo 169/2017 zo dňa 10.01.2018, v ktorom NS SR uviedol, že pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k BO a o tom, kto ho získal je vždy rozhodujúce skutkové zistenie stavu a nie posúdenie právnej kvalifikácie. Žalovaný súdu doručil

uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3 Cdo 169/2017, zo dňa 10.01.2018, konečné vyúčtovanie exekučného konania - daňový doklad zo dňa 17.09.2015, prehľad splátok a pokút pokiaľ ide o aktuálny stav ku dňu 11.09.2015. Žalobca doplnil, že sumu zodpovedajúcu výške trov exekučného konania si žalobca v tomto konaní uplatňuje ako náhradu škody, ktorá mu vznikla následkom neplatičnosti Zmluvy. K náhrade škody vo výške trov exekučného konania uviedol, že v takomto prípade sa žalobca mal náhrady tejto škody domáhať od exekútora tak, ako to upravuje § 35 Exekučného poriadku. Žalobca k nutnosti zrušenia rozhodcovského rozsudku uviedol, že toto v súlade s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 6Co 579/2013, zo dňa 23.10.2013, nie nutné, pretože nemožno akceptovať rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu. Nebolo teda nutné zo strany žalobcu podať návrh na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku. Žalobca uviedol aj to, žalovaný inicioval rozhodcovské konanie na základe neplatnej rozhodcovskej doložky a teda neexistoval právny dôvod na iniciovanie takéhoto konania.

9. Podaním zo dňa 03.10.2018 (čl. 134) žalobca doplnil, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je podstatný okamih, kedy sa oprávnená osoba (žalobca) o vzniku BO aj reálne dozvedel, teda okamih, kedy mal žalobca vedomosť o uzatvorení Zmluvy a o povinnostiach, ktoré mu zo Zmluvy vyplývajú a taktiež, že na Zmluvu sa vzťahuje zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Keďže Zmluva bola nečitateľná a nebola možnosť sa s ňou riadne oboznámiť, o bezdôvodnom obohatení sa žalobca mohol dozvedieť až na základe doručenia uznesenia Krajského súdu v Trnave, č.k. 24CoE/313/2014-60, zo dňa 16.12.2015. Následne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 22Co/48/2018 zo dňa 17.05.2018. Žalobca taktiež poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 6 M Cdo 9/2012, podľa ktorého neinformovanosť spotrebiteľa mu nemôže byť na škodu. Spolu s podaním žalobca súdu doručil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4 Obdo/34/2008, zo dňa 28.10.2009 (č.l. 138-142), rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 5 Cdo 121/2009, zo dňa 23.02.2011 (č.l. 143-153), uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6 M Cdo 9/2012, zo dňa 16.01.2013 (č.l. 154-162), rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 3Co/157/2017, zo dňa 01.02.2018 (č.l. 163-168), rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 22Co/48/2018, zo dňa 17.05.2018 (č.l. 169-175).

10. Na pojednávaní konanom dňa 16.10.2018 (čl. 187) žalobcu tvrdil, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť momentom, kedy sa žalobca dozvedel o BO, teda momentom udelenia plnej moci na zastupovanie v konaní jeho právnomu zástupcovi, čo bolo dňa 24.06.2016.

11. Podaním zo dňa 31.10.2018 (čl. 195) sa žalovaný vyjadril k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby tak, že s poukazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 1 Cdo 67/2011 sa žalobca o BO dozvedel zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec zákonom stanovenej povinnosti, teda dňa 14.02.2014, najneskôr z uznesenia, ktorým Okresný súd Galanta exekučné konanie zastavil. Žalovaný evidoval voči žalobcovi pohľadávku zo zmluvy, preto plnenie žalobcu v prospech žalovaného nepredstavuje BO. Nie každé plnenie nad rámec istiny je možné považovať za plnenie bez právneho dôvodu. Pohľadávka žalovaného voči žalobcovi sa stala splatná dňa 26.12.2006, k úhrade istiny došlo dňa 14.02.2014, teda viac ako 8 rokov po splatnosti dlhu. Žalobca svoj dlh zo Zmluvy nezaplatil žalovanému včas, preto žalovanému vznikol aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka. Spolu s podaním žalovaný súdu doručil aj Konečné vyúčtovanie exekučného konania - daňový doklad zo dňa 17.09.2015 a uznesenie Okresného súdu Galanta, č.k. 12Er/917/2007-14, zo dňa 19.07.2012.

12. Na pojednávaní konanom dňa 14.10.2019 (čl. 250) súd uviedol predbežné právne posúdenie veci tak, že súdu sa javí časť nároku ako premlčaná z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, konkrétne sa jedná o všetky splátky resp. platby, ktoré žalobca vykonal pred dátumom 01.02.2015, no z obsahu spisu nebolo možné uzatvoriť, ktorých konkrétnych platieb sa to týka. Súdu sa ako premlčané javili zrážky zo mzdy za obdobie január 2015 a staršie, čo znamená, že nepremlčané sú zrážky v celkovej výške 2.293,74 €, z čoho reálne zaplatená žalovanému bola časť vo výške 2.150,62 €. Ďalej súd uviedol, že nepovažuje za dôvodné tvrdenia žalovaného, že sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľský vzťah. V danom prípade sa s poukazom na § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len "ZoOS") a § 2 a § 3 ZoSÚ. Napriek tomu, že v rozhodujúcom čase úverovú zmluvu upravoval iba ObZ, čo však v zmysle zásady, že špeciálna právna úprava má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, nevyklučovalo aplikáciu uvedených zákonných ustanovení týkajúcich sa spotrebiteľa. Následne súd poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 5Co/140/10-67 zo dňa 30.04.2010 a sp.zn. 8Cob/201/2013 zo dňa 21.01.2016. Tým pádom bola Zmluva neplatná minimálne v časti

dojednaného úroku z omeškania pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko napr. v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6MOBdo 5/2009 boli vyhodnotené ako neprimerané úroky z omeškania vo výške 0,1 % denne. Vo vzťahu k dozvedeniu sa o BO žalobcom súd uviedol, že z pripojeného exekučného spisu vyplýva, že exekučný súd si nechal pripojiť spis rozhodcovského súdu a z tohto vyplýva, že žalobcovi bol rozhodcovský rozsudok doručený dňa 20.06.2007 a zároveň mu bola doručená aj žaloba s prílohami dňa 21.05.2007. Z uvedených listín teda vyplýva, že ak by aj žalobca nepoznal obsah Zmluvy, musel sa o jej obsahu, resp. o nárokoch požadovaných žalovaným dozvedieť najneskôr zo žaloby a jej príloh v rozhodcovskom konaní, ktoré mu boli doručené dňa 21.05.2007, resp. z rozhodcovského rozsudku, ktorý mu bol doručený dňa 20.06.2007.

13. Podaním zo dňa 13.11.2019 (čl. 259) žalobca na výzvu súdu doplnil skutkové tvrdenia k nároku na náhradu škody tak, že ako náhradu škody si uplatňuje v tomto konaní nárok zodpovedajúci výške trov súdneho exekútora vo výške 1.655,78 €, trov exekučného konania vo výške 111,49 € a trovy rozhodcovského konania vo výške 215,69 €. Škoda žalobcovi vznikla ako dôsledok neplatne uzavretej rozhodcovskej doložky, na základe ktorej žalovaný protiprávne inicioval rozhodcovské konanie a následne aj exekučné konanie. Žalobca poukázal na ustanovenie § 199 ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku, nakoľko žalobca uhradil trovy exekútora v mene žalovaného, no exekučné konanie bolo zastavené z dôvodu, ktorý možno pričítať žalovanému, a preto mal povinnosť uhradiť trovy exekučného konania žalovaný. V závere žalobca uviedol výpis zrážok zo mzdy žalobcu, ktoré boli vykonané nasledovne:

- dňa 14.01.2014 vo výške 209,41 € za obdobie december 2013,
- dňa 14.02.2014 vo výške 387,30 € za obdobie január 2014,
- dňa 14.03.2014 vo výške 332,20 € za obdobie február 2014,
- dňa 14.04.2014 vo výške 215,44 € za obdobie marec 2014,
- dňa 14.05.2014 vo výške 232,21 € za obdobie apríl 2014,
- dňa 12.06.2014 vo výške 502,12 € za obdobie máj 2014,
- dňa 09.07.2014 vo výške 297,50 € za obdobie jún 2014,
- dňa 08.08.2014 vo výške 298,61 € za obdobie júl 2014,
- dňa 09.09.2014 vo výške 381,83 € za obdobie august 2014,
- dňa 09.10.2014 vo výške 271,29 € za obdobie september 2014,
- dňa 10.11.2014 vo výške 272,91 € za obdobie október 2014,
- dňa 05.12.2014 vo výške 578,56 € za obdobie november 2014,
- dňa 12.01.2015 vo výške 380,50 € za obdobie december 2014,
- dňa 09.02.2015 vo výške 237,26 € za obdobie január 2015,
- dňa 11.03.2015 vo výške 6,75 € za obdobie február 2015,
- dňa 13.04.2015 vo výške 300,55 € za obdobie marec 2015,
- dňa 12.05.2015 vo výške 235,86 € za obdobie apríl 2015,
- dňa 11.06.2015 vo výške 635,28 € za obdobie máj 2015,
- dňa 10.07.2015 vo výške 365,07 € za obdobie jún 2015,
- dňa 10.08.2015 vo výške 454,52 € za obdobie júl 2015,
- dňa 10.09.2015 vo výške 295,71 € za obdobie august 2015.

14. Na pojednávaní konanom dňa 10.02.2020 súd doplnil svoj predbežný právny názor k uplatnenému nároku na náhradu tak, že tento sa mu javí ako nepremičaný ako celok z dôvodu, že o výške trov súdneho exekútora sa žalobca mohol dozvedieť najskôr po ukončení exekúcie, pričom k zaplateniu poslednej splátky došlo dňa 10.09.2015 a od tohto dňa do podania žaloby neuplynula premlčacia lehota 2 roky.

15. Súd vykonal dokazovanie listinami, tvoriacimi obsah súdneho spisu, a oboznámil sa s rozhodnutiami súdov, ktoré predložili alebo označili procesné strany a ostatným obsahom súdneho spisu.

Z vykonaného dokazovania a z nesporných tvrdení procesných strán mal súd za preukázaný nasledujúci skutkový stav:

16. Zo zmluvy o úvere mal súd za preukázané, že žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 18.10.2006 zmluvu, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru žalovaným žalobcovi vo výške 14.000 Sk (464,71 €), ktorý sa žalobca zaviazal splatiť v siedmych mesačných splátkach vo výške 3.120 Sk (103,57 €) počnúc dňom 21.11.2006. Žalobca sa zaviazal žalovanému zaplatiť sumu v celkovej výške 21.840

Sk (724,96 €). Administratívny poplatok za poskytnutie úveru predstavoval sumu vo výške 7.840 Sk (260,24 €) Zmluva neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len "RPMN"), ani o ďalších povinnostiach dlžníka, najmä o úroku z omeškania vo výške 0,25% denne, ktorý je podľa obsahu rozhodcovského rozsudku obsiahnutý v bode 06. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru.

17. Rozsudkom, sp.zn. SR 3383/07, zo dňa 05.06.2007 rozhodol SRS na návrh žalovaného tak, že žalobca je povinný žalobcovi zaplatiť sumu 22.080 Sk (732,92 €) spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 21.840 Sk (724,96 €) a trovy rozhodcovského konania vo výške 6.498 Sk (215,69 €). Z obsahu rozhodnutia vyplýva, že rozhodcovský súd svoju právomoc na prejednanie a rozhodnutie veci odvodil z rozhodcovskej doložky, obsiahnutej v bode 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru.

18. Z uznesenia Okresného súdu Galanta, č.k. 12Er/917/2007-14, zo dňa 19.07.2012 mal súd za preukázané, že exekúciu, ktorá sa začala poverením vydaným Okresným súdom Galanta č. 5202 024701* zo dňa 30.08.2007 na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku SRS, sp.zn. SR 3383/07, zo dňa 05.06.2007, tento súd zastavil z dôvodu, že v Zmluve a VPPÚ je obsiahnutá neprijateľná zmluvná podmienka, a to rozhodcovská doložka. Exekútorovi súd náhradu trov exekučného konania nepriznal.

19. Z uznesenia Krajského súdu v Trnave, č.k. 24CoE/313/2014-60, zo dňa 16.12.2015 mal súd za preukázané, že tento súd rozhodol o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu v Galante, č.k. 12Er/917/2007-14, zo dňa 19.07.2012 tak, že toto potvrdil.

20. Z potvrdenia o vykonaných zrážkach zo mzdy mal súd za preukázané, že žalobcovi boli vykonávané zrážky zo mzdy súdnym exekútorom v celkovej výške 6.890,88 €, pričom z prílohy tohto potvrdenia je zrejme, že zrážky boli vykonávané tak, ako to žalobca tvrdil vo svojom podaní zo dňa 13.11.2019.

21. Z Konečného vyúčtovania exekučného konania - daňový doklad mal súd za preukázané, že od žalobcu bol v rámci exekúcie vymožený nárok vo výške 6.990,46 €, z toho trovy súdneho exekútora predstavovali sumu vo výške 1.655,78 €.

22. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka číslo: 23636/B, mal súd za preukázané, že žalovaný má ako predmet činnosti odo dňa 14.03.2001 zapísané poskytovanie úverov z vlastných zdrojov.

23. Z listiny Konečné vyúčtovanie exekučného konania- daňový doklad zo dňa 17.9.2015 mal súd za preukázané, že uvedeným listom súdny exekútor JUDr. Krutý oznámil JUDr. Máčajovi, že v exekúcii EX 3176/07 vedenej oprávneným POHOTOVOSTĚ, s.r.o., zastúpeným JUDr. Máčajom, v neprospech povinného N. W., bolo vymožené spolu 6.999,46 €, že čoho suma 1.655,78 predstavovala trovy súdneho exekútora, suma 215,69 € predstavovala trovy konania, suma 94,89 € trovy právneho zastúpenia (tri úkony právnej služby á 31,63 €) a suma 16,60 € predstavovala poplatok za vydanie poverenia. Povinný ku dňu 11.9.2015 uhradil celú pohľadávku, vrátane trov exekúcie a exekučné konanie bolo ukončené.

24. Skutkový stav zistený z ostatných vykonaných dôkazov súd nebude sumarizovať, nakoľko je vo vzťahu k rozhodnutiu súdu nadbytočný.

Predmetom konania je nárok žalobcu voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia a na náhradu škody, spolu vo výške 6.165,92 € s príslušenstvom.

Skutkové a právne závery súdu:

25. V konaní v zásade nebol sporný skutkový stav veci. Sporné boli viaceré právne otázky - či sa v danom prípade jedná o spotrebiteľský vzťah, či sa na Zmluvu vzťahujú ustanovenia ZoSÚ, či je Zmluva platná, či došlo k BO žalobcu na úkor žalovaného a v akom rozsahu, či žalovaný spôsobil žalobcovi škodu a či a aká časť uplatneného nároku je premlčaná.

Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci

26. Žalovaný namietal, že nie sú splnené podmienky na vedenie tohto konania (napr. v podaní zo dňa 8.3.2017) pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, za ktorý označil prekážku právoplatne rozhodnutej veci; za predchádzajúce právoplatné rozhodnutie o tejto veci označil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. sp. zn. SR 3383/07.

27. Na tomto mieste súd podotýka, že otázkou platnosti rozhodcovskej doložky k Zmluve sa už zaoberali Okresný súd Galanta a Krajský súd v Trnave, ktoré vo veci sp. zn. 12Er/917/2007-14 zo dňa 19.7.2012 (rozhodnutie prvej inštancie) a 24CoE/313/2014-60 zo dňa 16.12.2015 (rozhodnutie druhej inštancie) dospeli k záveru, že rozhodcovská doložka k Zmluve je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je podľa § 53 ods. 4 neplatná. Neplatnosť rozhodcovskej zmluvy/doložky spôsobila, že rozhodcovský súd nemal zákonné oprávnenie vec prejednať a rozhodnúť o nej.

28. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účinného v čase uzatvorenia Zmluvy (Forma rozhodcovskej zmluvy), rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

29. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

30. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 5. decembra 2012, sp. zn. 6 Cdo 135/2012)

31. Rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z.). Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli (§ 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z.). Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu "rozhodnutia" nevykonateľného, majúceho účinky paktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. 10. 2011, sp. zn. 3 Cdo 146/2011)

32. Podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

33. Úverová Zmluva, ktorú medzi sebou procesné strany uzatvorili, odkazovala vo svojom texte na Všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Určenie časti obsahu Zmluvy takýmto spôsobom umožňuje ustanovenie § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka. Avšak vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré neboli podpísané žiadnou zmluvnou stranou, bola v bode 17 obsiahnutá aj rozhodcovská doložka. Zákon o rozhodcovskom konaní ustanovil pre rozhodcovskú zmluvu, vrátane rozhodcovskej doložky, ako podmienku platnosti kvalifikovanú písomnú formu, ktorá je dodržaná iba v prípade dokumentu, podpísaného oboma zmluvnými stranami, prípadne ak ide o vzájomné vymenené a podpísané listy. Rozhodcovská doložka obsiahnutá vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru túto kvalifikovanú písomnú formu nespĺňa, preto nebola medzi procesnými stranami platne dojednaná. Dôvody neplatnosti rozhodcovskej doložky boli ustálené aj v Exekučnom konaní. V prípade, že rozhodcovská zmluva/doložka nebola platne uzatvorená, nebola daná ani právomoc rozhodcovského súdu vec prejednať a rozhodnúť a na jeho prípadné rozhodnutie je potrebné hľadieť, ako keby ani nebolo vydané (nulité rozhodnutie, pakt). Rozhodnutie vydané orgánom, ktorý na jeho vydanie nemal právomoc, nemôže predstavovať a ani nepredstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k tomuto konaniu. Žiadnu právnu relevenciu v tejto súvislosti potom nemôže mať ani to, či sa žalobca zákonom ustanoveným postupom domáhal zrušenia nulitého rozhodnutia (paktu).

34. Na základe vyššie uvedených skutočností súd konštatuje, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci, ako ju namietal žalovaný, vo veci nie je daná.

Spotrebiteľský charakter Zmluvy

35. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoOS účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti.

36. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoOS účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie predávajúcim podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby.

37. Podľa § 2 ZoSÚ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou

1. sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,

2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,

3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,

4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,

5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

38. Podľa § 3 ods. 1 ZoSÚ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

39. Podľa § 3 ods. 2 ZoSÚ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

40. Podľa § 52 ods. 1 OZ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

41. Podľa § 52 ods. 2 OZ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

42. Podľa § 52 ods. 3 OZ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

43. Žalobca je v Zmluve označený menom, priezviskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu - Zmluva vo vzťahu k identifikácii žalobcu neobsahuje žiadne údaje, ktoré by svedčili o podnikateľskej činnosti žalobcu alebo o tom, že žalobca pri uzatváraní Zmluvy vystupoval v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti - takéto skutočnosti žalovaný ani netvrdil, preto je žalobca spotrebiteľom podľa § 52 ods. 3 OZ a s prihliadnutím na to, že žalovaný pri uzatváraní Zmluvy vystupoval v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti je Zmluva spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 OZ.

44. Z ust. § 23a zák. č. 634/1992 Zb. účinného v čase uzavretia zmluvy vyplýva, že typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z odseku 2 uvedeného zákona vyplýva, že typová zmluva nesmie obsahovať tu špecifikované neprimerané podmienky, ako aj podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Preto je správny záver súdu prvého stupňa, že predmetná

zmluva o úvere je svojím charakterom občianskoprávnou zmluvou, hoci v Občianskom zákonníku nie je ako spotrebiteľská zmluva výslovne upravená. Na predmetnú zmluvu je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva, nakoľko na spotrebiteľské vzťahy sa vždy použijú normy spotrebiteľského práva (aj normy európskeho práva) a ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a v jeho prospech, a to bez ohľadu na to, podľa akých zákonov bola spotrebiteľská zmluva uzatvorená, resp. či došlo k voľbe práva alebo ide o absolútny obchod podľa Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že vstupom Slovenskej republiky do európskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zák. č. 150/2004 Z.z. s účinnosťou od 01.04.2004 v piatej hlave začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60). Uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa prechodných a záverečných ustanovení k úpravám účinným od 01.04.2004 (§ 897f ods. 3) spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzatvorené pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona do troch mesiacoch odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa účinnosti tohto zákona. Z uvedeného vyplýva, že aj na zmluvu uzatvorenú pred účinnosťou zák. č. 150/2004 Z.z., je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu a aplikovať na ňu ust. Občianskeho zákonníka. V danom prípade účastníci uzatvorili z hľadiska podstatných náležitostí úverovú zmluvu, ktorá je absolútnym obchodným vzťahom v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obch. zákonníka a spravuje sa ust. § 479 a nasl. Obch. zákonníka. Zároveň však ide o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje ust. § 52 a nasl. Obč. zákonníka, ako aj ust. osobitného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Napriek tomu, že úverová zmluva je absolútnym obchodno-závazkovým vzťahom v zmysle Obch. zákonníka, vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na tzv. formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ust. § 52 a nasl. Obč. zákonníka o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z.. (rozhodnutie KS BA 8Cob/201/2013 z 21. 01. 2016)

45. Aj s prihliadnutím na vyššie citované rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Cob/201/2013 z 21. 01. 2016, ktoré sa vzťahuje na úverovú zmluvu totožného veriteľa, uzatvorenú v čase, kedy platila totožná právna úprava ako v čase uzatvorenia Zmluvy, je nepochybné, že Zmluvu je nevyhnutné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z.z..

Platnosť Zmluvy a jej častí

46. Žalobca si uplatnil v konaní nárok na vydanie BO, ktoré vzniklo plnením z neplatnej zmluvy. Preto súd prednostne posudzoval platnosť Zmluvy ako predbežnú otázku na účely vyhodnotenia dôvodnosti nároku na vydanie BO.

47. V tejto súvislosti súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného, že na takomto určení nie je naliehavý právny záujem - žalobca sa totiž nedomáhal v petite žaloby určenia neplatnosti Zmluvy, kedy by dotknutá námietka žalovaného mohla byť na mieste.

48. Pre posúdenie platnosti úverovej zmluvy (či už celku alebo časti) bolo potrebné vyporiadať sa s tým, či dohodnutý poplatok a úrok je primeraný a v súlade so zákonom.

49. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

50. Podľa § 53 ods. 1 OZ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

51. Podľa § 53 ods. 2 OZ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

52. Podľa § 53 ods. 4 OZ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

53. Administratívny poplatok bol v prejednávanej veci dojednaný vo výške 7.840 Sk (260,24 €), čo predstavuje 56 % poskytnutej istiny úveru - pre porovnanie banky mali obdobný poplatok za spracovanie zmluvy len vo výške 1%-2 %. Dojednanie administratívneho poplatku vo výške 260,24 €, t.j. 56 % poskytnutej istiny úveru nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie, a preto je v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 OZ a v ako aj v dôsledku porušenia princípu dobrých mravov neprijateľná. Dojednanie o administratívnom poplatku predstavuje vedľajšie zmluvné cenové dojednanie (keďže cenovým dojednaním vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia je pri zmluve o úvere dojednanie o úroku), preto toto dojednanie podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods. 1

Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že dojednanie o administratívnom poplatku predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je podľa § 53 ods. 4 OZ neplatná.

54. Za neprimerane vysoký, a teda v rozpore s dobrými mravmi, možno považovať aj úrok z omeškania vo výške 0,1% denne, keď vzhľadom na dĺžku trvania súdneho sporu je suma takto určených úrokov z omeškania pri pohľadávke na zaplatenie 54 375 Sk celkom 274 267,50 Sk (9 104,01 Eur), teda viac ako 504% a pri pohľadávke na zaplatenie 18 575 Sk celkom 93 042,18 Sk (3 088,43 Eur), teda viac ako 500%. Túto skutočnosť je preto potrebné posudzovať aj v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi, ktorý platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy a podľa ktorého absolútne neplatným je každý právny úkon, ktorý sa svojim obsahom alebo účelom dobrým mravom prieči.

Prípustnosť výšky úrokovej sadzby závisí od okolností, za akých boli úroky dohodnuté, najmä od dôvodov, ktoré účastníkov viedli k dohode, od charakteru záväzku povinnej strany a hroziacich dôsledkov ich nesplnenia i od záväzkov, ktoré na seba vzala druhá strana zmluvného vzťahu. Ak výška dohodnutých úrokov podstatnou mierou prevyšuje hornú hranicu úrokovej sadzby, ktorú poskytovali banky v čase dohody účastníkov a nevyžadovali si to okolnosti súvisiace so záväzkom povinnej strany, resp. hroziace dôsledky nesplnenia záväzku, potom by takáto dohoda bola v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a právu z takejto dohody nemožno priznať ochranu. Bolo povinnosťou súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu o uplatnenom úroku z omeškania rozhodnúť až po tom, ako vyhodnotí vyššie uvedené skutočnosti. Ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd tak nepostupovali, z toho dôvodu dovolací súd považuje námietky generálneho prokurátora, uvedené v mimoriadnom dovolaní, za dôvodné. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 MOBdo 5/2009).

55. Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke "uspokojí" bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni "zhodnotiť" obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011).

56. Pokiaľ potom zmluvné strany dojednali v zmluve úrok z omeškania, ktorý je síce v súlade s úpravou § 369 ods. 1 Obch. zákonníka, ale presahuje úrok z omeškania prípustný podľa § 517 ods. 2 Obč. zákonníka, dojednanie úroku z omeškania nad výšku prípustnú podľa predpisov Obč. zákonníka predstavuje neprijateľnú a absolútne neplatnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy. Súd je povinný na neplatnosť zmluvnej podmienky prihliadať a nepriznať na základe nej požadované plnenie. Uvedený záver vyplýva napríklad z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Co/284/2010 zo dňa 13.10.2010. (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 8Cob/201/2013, zo dňa 21.01.2016).

57. Vo VPPÚ bol pre prípad neplnenia dlhu zo strany žalobcu stanovený úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy, ktorý bol žalovanému priznaný SRS. Denný úrok vo výške 0,25 % denne predstavuje ročný úrok z omeškania vo výške 91,25 %. Žalobca pri pohľadávke vo výške 464,71 € (14.000 Sk) s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne celkovo zaplatil žalovanému 4.510,14 €, teda viac ako 900 %.

58. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6 MOBdo 5/2009 deklaroval ako v rozpore s dobrými mravmi úrok z omeškania vo výške 0,1 % denne, nakoľko v danom prípade došlo k zaplateniu 500 % dlžnej sumy. V prejednávanej veci bol dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne a došlo k zaplateniu viac ako 900 % dlžnej sumy, je nutné dojednanie o úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne vyhodnotiť ako odporujúce § 39 OZ a teda neplatné.

59. Súd teda dospel k záveru, že dojednaná Zmluva je neplatná v časti dojednaného úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne ako aj v časti dojednaného administratívneho poplatku. Preto bolo povinnosťou žalobcu zaplatiť žalovanému sumu poskytnutého úveru, teda sumu 14.000,- Sk/464,71 € a vzhľadom na kompenzačnú námietku žalovaného aj zákonný úrok z omeškania z uvedenej sumy po dobu omeškania. Žalovaná istina bola podľa zmluvy splatná v siedmych mesačných splátkach so splatnosťou prvej splátky dňa 21.11.2006; splatnosť poslednej splátky potom bola dňa 21.7.2007. Podľa nesporného tvrdeniu

žalovaného v podaní zo dňa 31.10.2018 došlo k predčasnej splatnosti celého poskytnutého úveru dňa 26.12.2006. K úhrade istiny v tejto výške došlo podľa výpisu splátok a pokút dňa 14.2.2014.

60. Podľa § 517 ods. 1 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

61. Podľa § 517 ods. 1 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

62. Podľa § 10a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ak došlo k omeškaniu pred 1. januárom 2009, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných do 31. decembra 2008.

63. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

64. Základná úroková sadzba NBS k prvému dňu omeškania (nasledujúci deň po splatnosti celej istiny poskytnutého úveru, čo bol dňa 27.12.2006) bola vo výške 4,75 %.

65. Žalovaný mal teda nárok na úrok z omeškania za obdobie od 27.12.2006 do 14.2.2014 vo výške určenej podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR, t.j. vo výške 9,5 % ročne z dlžnej istiny vo výške 464,71 €, oprávnená suma úroku z omeškania po celú dobu omeškania je spolu 315,32 €. Spolu bol teda žalovaný oprávnený požadovať od žalobcu titulom Zmluvy sumu 780,03 € (istina + zákonné úroky z omeškania).

Bezdôvodné obohatenie

66. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

67. Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

68. Podľa § 457 OZ, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

69. Pretože je Zmluva je čiastočne neplatná a žalobca plnil žalovanému aj na základe neplatnej časti zmluvy, je žalovaný podľa § 457 OZ povinný žalobcovi vrátiť to, čo od žalobcu dostal titulom neplatnej zmluvy dostal.

70. Žalovaný od žalobcu titulom Zmluvy dostal celkom 5.334,68 € (ako vyplýva z dokumentu predloženého žalovaným Splátky a pokuty čl. 121), pričom mal nárok iba na zaplatenie sumy 780,03 €. Zvyšok sumy, teda suma vo výške 4.554,65 € (5.334,68 € - 780,03) predstavuje plnenie, ktoré žalovaný získal od žalobcu titulom neplatnej časti Zmluvy.

71. Súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného, že nenastala ani jedna z foriem BO, pretože Zmluva nikdy nebola právoplatne vyhlásená za neplatnú - z ustanovení OZ, ktoré upravujú BO takáto podmienka nevyplýva. Nárok na vydanie BO v prípade neplatnej zmluvy nie je podmienený tým, aby o neplatnosti rozhodol súd, prípadne iný príslušný orgán - záver o neplatnosti zmluvy je preto oprávnený urobiť aj súd, ktorý rozhoduje o nároku na vydanie BO, čo aj súd v prejednávanej veci urobil.

Premlčanie nároku na vydanie BO

72. Žalovaný namietal premlčanie nároku na vydanie BO v rozsahu 3.184,06 € ku dňu 13.1.2017. Žalobca trval na tom, že k premlčaniu žalovaného nároku nedošlo, pretože o vzniku BO sa reálne dozvedel až vtedy, keď získal vedomosť o obsahu Zmluvy a povinnostiach, ktoré mu zo zmluvy vyplývajú (čo nevedel pre nečitateľnosť zmluvy) - toto sa podľa vlastných tvrdení mohol dozvedieť až z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoE/313/2014-60 zo dňa 16.12.2015, a keď sa dozvedel to, že na Zmluvu sa vzťahuje zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti - toto zistil od svojho advokáta, keď mu dňa 24.6.2016 udelil plnomocenstvo.

73. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

74. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

75. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

76. Podľa § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihladne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat'.

77. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia (BO) je právom majetkovým, ktoré v súlade s § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka podlieha premlčaniu. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník upravuje subjektívnu ako aj objektívnu premlčaciu dobu. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených dôb.

78. Subjektívna premlčacia doba je upravená v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka - začiatok jej plynutia sa odvíja od okamihu, kedy sa oprávnený z BO dozvedel, že došlo k BO a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil.

79. Premlčacie doby (tak subjektívna ako aj objektívna) pri BO začínajú spravidla plynúť rôzne - v závislosti od druhu BO (napr. komentár k § 107 OZ ASPI).

80. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu (§ 452), ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu, a komu plnil.

81. Bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod neskôr odpadol (§ 452), vzniká a objektívna doba pre premlčanie práva na jeho vydanie preto začína plynúť okamihom odpadnutia právneho dôvodu poskytnutého plnenia. Začiatok subjektívnej premlčacej doby sa zhoduje s okamihom, keď sa oprávnený dozvedel o tom, komu plnil a o odpadnutí právneho dôvodu tohto plnenia.

82. Ak ide o BO získané plnením z neplatného právneho úkonu (§ 452), treba rozlišovať prípady relatívnej a absolútnej neplatnosti právneho úkonu, z ktorého sa plnilo.

83. V prípade relatívne neplatného právneho úkonu o BO možno hovoriť len od okamihu úspešného dovolania sa relatívnej neplatnosti, t.j. keď prejav oprávneného (dotknutého) došiel druhému účastníkovi (účastníkom) právneho úkonu. Tento deň treba zásadne považovať za rozhodujúci okamih na určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Úspešným dovolaním sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu začína súčasne plynúť aj objektívna premlčacia doba. Do času dovolania sa neplatnosti takéhoto právneho úkonu, treba právny úkon považovať za platný (§ 40a). Na tom nič nemení skutočnosť, že účinky neplatnosti právneho úkonu nastávajú od jeho vzniku (ex tunc).

84. Bezdôvodné obohatenie získané z absolútne neplatného právneho úkonu vzniká spravidla od samého vzniku právneho úkonu. Objektívna premlčacia doba začne teda plynúť už od vzniku takéhoto právneho úkonu, resp. od poskytnutia plnenia na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Subjektívna premlčacia doba začne plynúť odvtedy, keď sa oprávnený dozvie, že bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Tieto okolnosti sa oprávnený obvykle dozvie už v čase vzniku absolútne neplatného právneho úkonu resp. vtedy, keď na základe takéhoto úkonu poskytol plnenie. (napr. ÚS sp. zn. III. ÚS 158/99: "Ak je právny úkon neplatný od samého počiatku (absolútna neplatnosť), tak akékoľvek plnenie na jeho základe poskytnuté je od tohto okamihu plnením z neplatného právneho úkonu, t.j. bezdôvodným obohatením a týmto okamžikom začína plynúť objektívna lehota na jeho vydanie.")

85. Pretože tvrdený dôvod neplatnosti Zmluvy v danom prípade nespadá pod § 40a Občianskeho zákonníka (relatívna neplatnosť právneho úkonu), jedná sa o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, pri ktorom objektívna premlčacia doba začala plynúť poskytnutím každej jednotlivkej splátky, nad rámec zaplatenej istiny.

86. V konaní bolo (okrem iného) sporné, kedy začala plynúť subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia.

87. Súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech (napr. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33 Odo/306/2005).

88. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnené získaného majetkového prospechu sa vyžaduje skutočná, a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Z IV (s. 649)

89. Skutočná vedomosť oprávneného/žalobcu o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech a v akej výške predstavuje vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach.

90. Žalobca tvrdil, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 24CoE/313/2014-60 zo dňa 16.12.2015, z ktorého získal vedomosť o obsahu Uzatvorenej zmluvy, ktorej obsah mu bol skôr neznámy pre jej nezrozumiteľnosť/nečitateľnosť. Uvedené tvrdenie žalobcu

nezodpovedá obsahu pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 12Er/917/2007, v ktorom sa okrem iného nachádza kópia spisu rozhodcovského súdu - z tohto spisu vyplýva to, že žalovaný v tomto konaní svoje nároky voči žalobcovi zo Zmluvy špecifikoval v Návrhu na začatie rozhodcovského konania, ktorý bol osobne žalobcovi v uvedenom konaní doručený dňa 21.5.2007 a rovnako bol žalobcovi doručený do vlastných rúk dňa 20.06.2007 aj vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorým bolo o nárokoch žalovaného zo Zmluvy rozhodnuté. Napriek tomu, že Rozhodcovský rozsudok súd (z dôvodov uvedených vyššie) vyhodnotil ako nulité rozhodnutie, bol spôsobilý sprostredkovať žalobcovi rovnako ako Návrh na začatie rozhodcovského konania všetky relevantné informácie o obsahu Zmluvy a o obsahu všetkých nárokov žalovaného zo Zmluvy voči nemu. Súd teda konštatuje, že žalobca sa o obsahu Zmluvy a nárokov, ktoré zo Zmluvy vyplývajú dozvedel najneskôr 20.6.2007.

91. V konaní nebolo spochybnené, že o zákonnej fikcii bezúročnosti a bezpoplatkovosti sa mohol žalobca dozvedieť od svojho advokáta, keď mu dňa 24.6.2016 udelil plnomocenstvo, avšak zistenie tohto konkrétneho poznatku podľa súdu nemá žiadny právne relevantný vplyv na to, kedy sa žalobca o BO dozvedel.

92. Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky (účinného v čase od uzatvorenia Zmluvy do doručenia Návrhu na začatie rozhodcovského konania a rozsudku rozhodcovského súdu), o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

93. Napriek tvrdeniu žalobcu, že o BO sa dozvedel od svojho právneho zástupcu, tomuto tvrdeniu s prihliadnutím na § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. nemožno priznať právnu relevanciu. O prípadných dôvodov neplatnosti zmluvy o úvere vzhľadom na nevyvrátiteľnú právnu domnienku znalosti právnych predpisov mal žalobca podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. vedomosť už pri podpise zmluvy o úvere, rovnako mal vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy o tom, kto je veriteľom zo zmluvy a o tom, komu a kedy jednotlivé splátky úveru spláca. Žalobca od svojho právneho zástupcu získal iba vedomosť o právnom posúdení veci, čo však nemožno stotožniť s dozvedením sa o rozhodujúcich skutkových okolnostiach pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia.

94. Na základe týchto skutočností súd uzavrel, že subjektívna lehota na vydanie prípadného BO (z absolútne neplatného právneho úkonu) začala plynúť zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec zmluvne ustanovenej povinnosti. Pretože už splátkou zaplatenou dňa 14.2.2014 si žalobca splnil zmluvne ustanovenú povinnosť, pri zaplatení každej ďalšej splátky (t.j. splátky zaplatené od 14.3.2014) mal podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. vedomosť, že poskytuje plnenie nad rámec ustanovený Zmluvou a platnými zákonmi. Na základe týchto skutočností súd vyhodnotil ako premlčaný nárok na zaplatenie BO z peňažných plnení, zaplatených viac ako dva roky pred doručením žaloby na súd, t.j. zaplatených skôr ako 1.2.2015. Neskôr zaplatené peňažné sumy, ktoré žalovaný obdržal na účely zmluvy, ako vyplýva z dokumentu žalovaného Splátky a pokuty (čl. 121), spolu v sume 2. 150,62 € súd vyhodnotil ako nepremilčané.

95. Pretože žalobca poskytol titulom plnenia z neplatnej zmluvy spolu 4.554,65 €, uvedená suma predstavuje podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi vydať. V dôsledku úspešne uplatnenej námietky premlčania je žalovaný povinný vydať žalobcovi iba nepremilčanú časť získaného BO vo výške 2. 150,62 € (táto suma predstavuje sumár platieb žalobcu, ktoré získal žalovaný a ktoré boli zaplatené v čase najviac dva roky pred podaním žaloby na súd. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku na zaplatenie BO súd žalobu zamietol pre premlčanie nároku.

Náhrada škody

96. Žalobca si v tomto konaní od žalovaného (popri nároku na vydanie BO) uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, spočívajúcom v tom, že žalovaný inicioval rozhodcovské konanie na základe neplatnej rozhodcovskej doložky a teda neexistoval právny dôvod na iniciovanie takéhoto konania. Titulom škody si žalobca od žalovaného uplatňoval sumu 1.655,78 €, predstavujúcu trovy súdneho exekútora a trovy exekučného konania.

97. Vzhľadom na námietku premlčania, vznesenú žalovaným, sa súd prednostne zaoberal tým, či žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody nie je premlčaný.

98. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

99. Premlčanie sa pri nároku na náhradu škody odvíja od okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o škode, jej celej výške a o tom, kto za túto škodu zodpovedá. Porovnaním súm, zrazených žalobcovi súdnym exekútorom v Exekučnom konaní a splátok úveru, je zrejmé, že pri vykonávaní exekúcie boli

žalobcovi zrážané postupne viaceré sumy, z ktorých časť bola poukázaná oprávnenému na úhradu ním vymáhaného nároku a jeho trov a časť si ponechával súdny exekútor na úhradu trov konania a trov exekúcie. Zo súdneho spisu nevyplýva, či a kedy bola nejaká suma trov exekučného konania poukázaná žalovanému ako oprávnenému v Exekučnom konaní, prípadne jeho právnenému zástupcovi, ani to ktorú konkrétnu časť zrazenej sumy jednotlivéj zrážky si ponechal súdny exekútor na úhradu svojich trov. Výšku konečných trov exekúcie/konania je možné zistiť až z listiny Konečné vyúčtovanie exekučného konania- daňový doklad zo dňa 17.9.2015 - až z uvedenej listiny mal žalobca teoreticky možnosť zistiť, aká časť súm, ktoré mu boli zrazené, bola určená na účely trov exekučného konania a trov exekúcie. Preto sa žalobca podľa súdu mohol najskôr dozvedieť o škode z uvedenej listiny. Vzhľadom na to, že výška trov súdneho exekútora sa podľa zákona odvíja od výšky vymoženej sumy, ktorá nebola vopred známa vo vzťahu k príslušenstvu vymáhanej pohľadávky a potreby vykonania vopred neurčeného počtu úkonov súdneho exekútora, a nebolo ani zrejmé, či v exekučnom konaní dôjde k vymoženiu trov oprávneného, výšku trov exekučného konania bolo možné určiť/vyčísliť najskôr po vymožení celej vymáhanej sumy- uvedené súdny exekútor urobil bezodkladne vydaním Konečného vyúčtovania exekučného konania. Odo dňa vydania Konečného vyúčtovania exekučného konania do začatia tohto konania neubehli dva roky, preto súd námietku žalovaného vo vzťahu k uplatnenej škode vyhodnotil v celom rozsahu ako nedôvodnú.

100. Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

101. Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

102. Vzhľadom na to, že J.. K. nesplatila dve po sebe idúce splátky, Pohotovosť sa 9. októbra 2008 obrátila na Stály rozhodcovský súd, ktorý 3. novembra 2008 vydal rozhodcovské rozhodnutie ukladajúce dotknutej osobe povinnosť zaplatiť tejto spoločnosti najmä sumu 48 820 SKK (1 620,53 eura), ako aj úroky z omeškania vo výške 39 120 SKK (1 298,55 eura) a trovy konania v sume 9 928 SKK (329,55 eura). Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. decembra 2008 a vykonateľnosť 18. decembra 2008.

Na základe tohto rozhodnutia 9. marca 2009 požiadal exekútor Okresný súd Stará Ľubovňa o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na sumu 3 467 eur. Uznesením z 31. júla 2009 tento súd prerušil exekučné konanie, poukazujúc na porušenie dobrých mravov, pokiaľ ide o trovy právneho zastupovania žalobcu v exekučnom konaní, ktoré prekročili sumu 94,61 eura, a pokiaľ ide o úroky z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 298,52 eura plynúce od 21. júla 2008 až do zániku dlhu.

Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách musí byť vykladaná v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu, vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má za týmto účelom k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať také posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. (Z Uznesenia Súdneho dvora EU zo dňa 16.11.2010, Vec C-76/10, Pohotovosť s. r. o./Iveta Korčkovská)

103. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 5. decembra 2012, sp. zn. 6 Cdo 135/2012, citované v uznesení OS BA III 49Er/2128/2012 zo dňa 19.6.2013).

104. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody je vždy nutné skúmať kauzálny nexus (príčinnú súvislosť) medzi protiprávnym konaním a vznikom samotnej škody.

105. Zrážky zo mzdy sa vykonávali žalobcovi v období od 12/2013-8/2015. Žalovaný pred začatím vykonávania zrážok zo mzdy žalobcu musel viesť o tom, že rozhodcovská doložka v Zmluve je neplatná (napr. z uznesenia OS BA III sp. zn. 49Er/2128/2012 zo dňa 19.6.2013, v ktorom súd z uvedeného dôvodu zamietol žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku, vydaného na základe rovnakej formy rozhodcovskej doložky žalovaného), ako aj o tom, že požadovaný úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne je dojednaný neplatne z dôvodu

neprijateľná zmluvnej podmienky, ktorým bol dojednaný (napr. z Uznesenia Súdneho dvora EU zo dňa 16.11.2010, Vec C-76/10, Pohotovosť s. r. o./J. K.).

106. Podľa § 415 OZ, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

107. Občiansky zákonník v ustanovení § 415 zakotvuje všeobecnú preventívnu povinnosť - t.j. povinnosť počínať si tak, aby sa nikomu neškodilo (neminem laedere). Počínanie si podľa dotknutého zákonného ustanovenia môže spočívať tak v konaní ako aj v opomenutí niečo vykonať. Porušením preventívnej povinnosti, ktorým vznikla škoda na zdraví, majetku, na prírode alebo na životnom prostredí, vznikne všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420.

108. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorá podľa výpisu z Obchodného registra od roku 2001 (teda dlhodobo) poskytovala pôžičky ako nebankový subjekt na základe zmlúv formulárového typu. Ak by si aj žalovaný pri poskytnutí pôžičky/úveru žalobcovi nebol vedomý toho, že ním pripravená zmluvná dokumentácia, ktorú používal v množstve prípadov trpí právnymi vadami (o čom súd pochybuje), musel si toho byť vedomý od vtedy, ako súdy začali jeho zmluvnej dokumentácii dotknuté právne vady vytykať. Od právoplatnosti prvých rozhodnutí, ktoré konštatovali právne vady vo formulárových zmluvách, ktoré žalovaný opakovane používal pri svojej obchodnej činnosti, bol žalovaný povinný, ak by bol postupoval s odbornou starostlivosťou, dať svoju zmluvnú dokumentáciu dať do súladu s platným právnym poriadkom. A po zistení neplatnosti ním používaných rozhodcovských zmlúv (ak si jej nebol vedomý od samého začiatku) mal urobiť bezodkladne všetky opatrenia jednak na zosúladenie rozhodcovských zmlúv zo zákonom a jednak aj na ukončenie všetkých exekúcií, ktoré prebiehali na podklade rozhodcovských rozhodnutí, vydaných rozhodcovským súdom, ktorého oprávnenie vzniklo na základe neplatných rozhodcovských doložiek. Keď tak žalovaný neurobil, porušil všeobecnú preventívnu povinnosť, vymedzenú v ustanovení § 415 OZ.

109. Súd ďalej skúmal, či je medzi vyššie vymedzeným porušením všeobecnej preventívnej povinnosti žalovaného a žalobcom označenou škodou príčinná súvislosť.

110. Je nepochybné, že v dôsledku vykonávanej exekúcie sa majetok žalobcu zmenšil v rozsahu ním označenej škody. Rovnako je nepochybné, že ak by nebola vedená exekúcia, k zmenšeniu majetku žalobcu by nebolo bývalo došlo. K zmenšeniu majetku žalobcu by nebolo bývalo došlo ani v prípade, ak by žalobca ním podaný návrh na vykonanie exekúcie vzal späť včas, t.j. pred tým, ako súdny exekútor začal vykonávať zrážky z príjmu žalobcu. Na základe týchto skutočností súd dospel k záveru, že zmenšeniu majetku žalobcu (ku škode žalobcu) došlo v dôsledku porušenia preventívnej povinnosti žalovaného, a to v rozsahu tvrdenom žalobcom, pričom nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu na náhradu škody. Súd preto vyhodnotil nárok žalobcu na náhradu škody ako dôvodný v celom rozsahu.

Úrok z omeškania

111. Podľa § 517 ods. 1, veta prvá, OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškanií.

112. Podľa § 517 ods. 2, OZ, ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

113. Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

114. Podľa § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. (Prechodné ustanovenie k úprave účinné od 1. februára 2013). Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

115. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. účinného do 31.1.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

116. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná od 16.3.2016 do súčasnosti bola 0,00 %, výška úrokov z omeškania je preto 8,00 %.

117. Vzhľadom na to, že doba splnenia nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je stanovená právnym predpisom a v posudzovanom prípade nebola dohodnutá ani sporovými stranami, splatnosť nároku nastala prvý deň po tom, čo bol žalovaný vyzvaný na plnenie. Na tom nemôže okamih, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie súdu, ktorým bola určená výška bezdôvodného obohatenia, nič zmeniť. (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 6Co/339/2017, zo dňa 31.10.2017).

118. Pri nároku na vydanie BO, rovnako aj pri nároku na náhradu škody, Občiansky zákonník neustanovuje čas plnenia, ani čas plnenia nie je určený dohodou zmluvných strán (keďže sa nejedná o

zmluvný záväzok, ale o mimozmluvný), preto je v prípade posudzovania nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z dôvodne uplatnených nárokov potrebné postupovať podľa § 563 OZ. V prejednávanej veci žalobca neuviedol presný deň, kedy žalovaného vyzval na dobrovoľné splnenie žalovaných nárokov, iba uviedol, že sa tak stalo pred začatím tohto konania. Toto skutkové tvrdenie žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel, preto ho súd považoval za nesporné. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania odo dňa spisania žaloby a jej doručenia na súd, t.j. od 1.2.2017. Ak súd vychádza z toho, že výzvy na dobrovoľné splnenie povinnosti (predžalobné výzvy) sa spravidla uskutočňujú v krátkom časovom období pred podaním žaloby (spravidla maximálne niekoľko mesiacov), súdu sa javilo ako pravdepodobné, že výzva na dobrovoľné plnenie musela byť žalovanému doručená najviac v lehote jedného roka pred podaním žaloby, kedy bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0 % (od 16.3.2016 do súčasnosti). Prvým dňom omeškania v danom prípade bol nasledujúci deň po uskutočnení výzvy na dobrovoľné splnenie záväzku, kedy bola základná úroková sadzba ECB rovnako vo výške 0 %. Súd preto vyhodnotil ako dôvodný nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania, uplatnený za obdobie nasledujúce od prvého dňa omeškania, a to z istiny, ktorú vyhodnotil ako dôvodne uplatnenú, vo výške určenej podľa § 517 OZ v spojení s § 3 a 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania, t.j. v časti úroku z omeškania, presahujúceho vyššie uvedenú výšku a v časti úroku z omeškania z nedôvodne uplatnenej istiny, súd žalobu zamietol.

Ďalšie námietky žalovaného

119. Ako nedôvodné súd vyhodnotil aj ďalšie námietky žalovaného.

120. Žalovaný namietal, že v exekučnom konaní sa neprípúšťa navrátenie do pôvodného stavu, preto je celý nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní nedôvodný.

121. Podľa § 61 Exekučného poriadku, navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

122. Vyššie uvedené zákonné ustanovenie, na ktoré odkazoval vo svojej námietke žalovaný, sa vzťahuje na exekučné konanie, nie na civilné konanie, v ktorom je prejednávaný nárok žalobcu, preto uvedené ustanovenie nemožno v tomto konaní uplatňovať. Z dotknutého zákonného ustanovenia ani nevyplýva, že v prípade neoprávneného vedenia/uskutočnenia exekúcie je vylúčená aplikácia ustanovení OZ o škode a BO, teda to, že dotknutá osoba nemá právo takýchto nárokov sa domáhať.

123. Nebola dôvodná ani námietka žalovaného, že sa prípadnej škody mal žalobca domáhať od súdneho exekútora podľa Exekučného poriadku.

124. Podľa § 33 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona.

125. Z rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo/75/2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov Slovenskej republiky č. 8/2016, pod poradovým č. 74, ktorého právna veta znie: "Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú.

126. Pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (porovnaj napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013).

Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z.z. priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až § 194 Exekučného poriadku), zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (podobne II. ÚS 289/2008).

Z uvedeného teda vyplýva, že závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z. alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Preto záver odvolacieho súdu, že žalovaný exekútor nie je pasívne legitimovaný v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone exekučnej činnosti, nie je vecne správny. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23.03.2016, sp. zn. 3Cdo/75/2015, obdobne aj rozhodnutie NS SR z 23. marca 2016 sp. zn. 3 Cdo 75/2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov Slovenskej republiky č. 8/2016, pod poradovým č. 74)

127. V súvislosti s námietkou pasívnej legitimácie žalovaného vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody súd uvádza, že uplatnenie všeobecnej zodpovednosti podľa občianskeho zákonníka a zodpovednosti súdneho exekútora podľa Exekučného poriadku sa vzájomne nevylučujú, ani právne

predpisy neurčujú, že si oprávnená osoba musí prioritne uplatniť niektorý z týchto druhov zodpovednosti a druhý si môže uplatniť až následne. V danom prípade patrila voľba druhu zodpovednosti, vrátane pasívne vecne legitimovanej osoby žalobcovi, ktorý si zvolil všeobecnú zodpovednosť podľa občianskeho zákonníka, ktorej uplatnenie nie je ani vylúčené ani obmedzené ustanoveniami Exekučného poriadku o zodpovednosti za škodu, spôsobenú súdnym exekútorom.

Trovy konania

128. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

129. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

130. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca si v konaní uplatnil nárok vo výške 6.165,92 €, z ktorej mu bola priznaná suma vo výške 3.806,40 €. Z uvedeného vyplýva, že percentuálny úspech žalobcu je 61,73 %, žalovaného 38,27 %. V konaní bol úspešnejší žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v spore vo výške 23,46 % (61,73 % - 38,27 %).

131. O lehote na splnenie povinností, uložených žalovanému rozsudkom súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 C.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 C.s.p.) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolacie dôvody).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené procesné podmienky,

b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g/ zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C. s. p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 C. s. p.). V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.